

РОЛЬ ДИПЛОМАТИЧНИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ ТА КОНСУЛЬСЬКИХ УСТАНОВ У ЗАХИСТІ ПРАВ ГРОМАДЯН: НОВІТНІ ПІДХОДИ

УДК 341.71

Кондик О.П.,
аспірант кафедри міжнародного права Українського державного університету фінансів та міжнародної торгівлі

Анотація: Стаття присвячена аналізу новітніх підходів до діяльності дипломатичних представництв та консульських установ у сфері захисту прав громадян, висвітлюється стан нормативного закріплення окремих функцій дипломатичних представництв у міжнародному праві, характеризуються особливості здійснення дипломатичним представництвом консульських функцій

Ключові слова: дипломатичне представництво, консульська установа, консульські функції, захист прав громадян за кордоном, дипломатичний захист, консульський захист, міжнародні договори, акредитуєча держава, держава перебування

Постановка проблеми. Дослідження сучасних тенденцій розвитку правового регулювання, функціональних особливостей дипломатичних представництв та консульських установ, їх діяльності у сфері захисту прав громадян має важливе науково-теоретичне і політико-практичне значення. З огляду на актуальність проблем, пов'язаних з активізацією міграційних процесів та експорту капіталу, зростанням терористичних загроз та міжнародної злочинності (нелегальна міграція, торгівля людьми тощо), посиленням громадських протестів та політичної нестабільності, появою нових глобальних викликів, а отже потенційних небезпек для громадян, які перебувають – подорожують або проживають – в небезпечних зонах, суттєвий інтерес становить ефективне виконання дипломатичними представництвами та консульськими установами своїх функцій із захисту громадян за кордоном, виявлення випадків порушення прав та інтересів громадян і життя дієвих заходів для їх відновлення відповідно до норм міжнародного права, національного законодавства акредитуєчої держави та держави перебування. Багатогранність окреслених проблемних питань зумовлює необхідність їх аналізу, що сприятиме вирішенню практичних проблем, які виникають у діяльності дипломатичних представництв та консульських установ під час надання ними послуг із захисту прав громадян за кордоном.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед науково-теоретичних розробок багатоаспектних актуальних питань щодо правових засад організації діяльності дипломатичних представництв та консульських установ вирізняються праці таких відомих вітчизняних і зарубіжних вчених: А. Абашидзе, Х. Блікса, Ш. Брайара, Д. Брюса, Ч. Вайза, Б. Гуменюка, В. Денисова, Р. Дженнінгса, М. Дюверже, І. Лукашука, А. Мельника, С. Мельник, В. Репецького, К. Сандровського, Л. Фалалєєвої, М. Федорова, О.-Х. Філіппса, П. Фіоре, Л. Хархаммера, В. Шкілевича. Водночас у вітчизняній науці міжнародного права відсутні спеціальні праці, присвячені ключовим функціям дипломатичних представництв та консульських установ, зокрема реалізації ними функції захисту в державі перебування інтересів акредитуєчої держави та її громадян у рамках міжнародного права. Викладене підкреслює актуальність дослідження правових засад і перспектив їх розвитку щодо діяльності ди-

пломатичних представництв та консульських установ із захисту прав та інтересів громадян з урахуванням новітньої практики держав у цій сфері.

Постановка завдання. Метою даної статті є з'ясування сучасного стану і тенденцій розвитку правових засад регулювання діяльності дипломатичних представництв, передусім консульських відділів посольств, та консульських установ, а також особливостей забезпечення належного інформаційного супроводу захисту прав та інтересів громадян, які перебувають за кордоном.

Виклад основного матеріалу. Виконання функції захисту в державі перебування інтересів акредитуючої держави та її громадян у рамках міжнародного права, окрім консульських установ (п. а) ст. 5 Віденської конвенції про консульські зносини 1963 р.), покладається на дипломатичні представництва (п. 1 б) ст. 3 Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р.), відтак правові засади регулювання їх діяльності у цій сфері визначені, передусім, вказаними багатосторонніми міжнародними договорами, положення яких деталізовано у двосторонніх міжнародно-правових актах. Як свідчать теорія та практика, «особливе місце серед джерел дипломатичного права займають двосторонні міжнародні договори, що є результатом розвитку дипломатичних відносин між державами, які прагнуть зміцнити і стабілізувати взаємовідносини укладенням взаємоприйнятних міжнародних договорів, котрі, з іншого боку, збагачують зміст дипломатичного права і забезпечують досягнення більшої збалансованості інтересів акредитуючої держави і держави перебування» [5, 201], включно щодо встановлення правових засад забезпечення захисту громадян за кордоном, запобігання порушенню їх прав. Значення двосторонніх міжнародних договорів у цій сфері важко переоцінити, зважаючи на те, що «положення Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. щодо функцій дипломатичних представництв, переважно, мають рамковий характер» [4, 55]. Водночас значну роль відіграють двосторонні консульські конвенції, в яких сторони можуть більш конкретно визначити умови співробітництва в окремих сферах консульської діяльності.

Важливе значення для захисту прав та інтересів громадян за кордоном мають багатосторонні й двосторонні міжнародні договори про правову допомогу, а також норми звичаєвого міжнародного права. У преамбулі Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. та Віденської конвенції про консульські зносини 1963 р. зазначається, що норми міжнародного звичаєвого права продовжують регулювати питання, прямо не передбачені положеннями цих

конвенцій. «Фактично держава завжди має можливість вибору засобів, що дозволяють їй захищати своїх громадян, поважаючи при цьому свої міжнародні зобов'язання та імперативні норми міжнародного права» [6, 201].

На національному рівні правові засади захисту прав громадян за кордоном встановлюються законами та іншими нормативно-правовими актами, скажімо, в Україні – Консульським статутом України від 02 квітня 1994 р., законами України «Про дипломатичну службу» від 20 вересня 2001 р., «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 01 липня 2010 р., у ФРН – Законом про консульських посадових осіб, їх функції та повноваження (Консульський закон) (Law on Consular Officers, Their Functions and Powers (Consular Law)) [10, 19] від 11 вересня 1974 р. або визначаються регламентами, серед яких «Консульський захист громадян США за кордоном» («Consular Protection of U.S. Nationals Abroad») [12] (США), «Підтримка британських громадян за кордоном» («Support for British nationals abroad») [11] (Велика Британія) тощо. При цьому забезпечення захисту прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном визначено однією з основних засад зовнішньої політики держави Законом України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 01 липня 2010 р. та одним з основних завдань дипломатичної служби України відповідно до Закону України «Про дипломатичну службу» від 20 вересня 2001 р. Таким чином, питання захисту прав та інтересів громадян за кордоном регулюються, насамперед, багатосторонніми та двосторонніми міжнародними договорами, міжнародним звичаєвим правом, а також національним законодавством кожної держави.

Забезпечення захисту прав та інтересів громадян і юридичних осіб за кордоном здійснює зовнішньополітичне відомство держави – Міністерство закордонних справ України (головний орган у системі центральних органів виконавчої влади із забезпечення реалізації державної політики у сфері зовнішніх зносин України згідно з Положенням про Міністерство закордонних справ України, затвердженого Указом Президента України від 06 квітня 2011 р. № 381/2011), Державний департамент США (U.S. Department of State) [8] чи Офіс у закордонних справах і з питань Співдружності у Сполученому Королівстві Великої Британії та Північній Ірландії (Foreign & Commonwealth Office) [9]. У структурі зовнішньополітичного відомства функціонує консульський підрозділ, скажімо, Департамент консульської служби України, Бюро з консульських справ США (U.S. Bureau of Consular Affairs) [7] або Консульський департамент Великої Британії (Consular Directorate),

що безпосередньо займається консульськими питаннями. Департамент консульської служби України наразі поєднує такі відділи: консульського забезпечення захисту інтересів фізичних та юридичних осіб; аналізу та планування; ведення та адміністрування державного реєстру виборців; консульсько-правових питань; громадянства; з питань міжнародного усиновлення та захисту прав усиновлених іноземцями дітей – громадян України; апостилю та витребування; оперативного реагування; візової політики; паспортної роботи; візовий відділ в аеропорту «Бориспіль». Діяльність кожного з них має стосунок до забезпечення захисту прав та інтересів громадян за кордоном, втім безпосередньо зазначені питання належать до компетенції відділу консульського забезпечення захисту інтересів фізичних та юридичних осіб.

Департамент консульської служби України, як структурний підрозділ Міністерства закордонних справ України, керує діяльністю консульських установ держави за кордоном, а також нештатних (почесних) консулів України за кордоном, які безпосередньо на місці надають допомогу громадянам України. Відповідно до ст. 20 Консульського статуту України, консул зобов'язаний вживати заходів для того, щоб юридичні особи та громадяни України користувалися в повному обсязі всіма правами, наданими їм законодавством держави перебування і міжнародними договорами, учасниками яких є Україна і держава перебування, а також міжнародними звичаями. Консул зобов'язаний вживати заходів для відновлення порушених прав юридичних осіб і громадян України. У випадку, якщо після звернення консула до властей держави перебування не будуть відновлені порушені права юридичних осіб і громадян України, консул зобов'язаний повідомити про це Міністерство закордонних справ України та главу дипломатичного представництва України в державі перебування.

За кордоном діяльність із захисту громадян здійснюють консульські установи та дипломатичні представництва, передусім консульські відділи посольств. Принагідно зауважимо, що консульські функції, згідно ст. 3 Віденської конвенції про консульські зносини 1963 р., виконуються консульськими установами, а також дипломатичними представництвами відповідно до положень зазначеної Конвенції 1963 р. Водночас п. 2 ст. 3 Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. встановлено, що жодне з положень Конвенції 1961 р. не повинно тлумачитись як таке, що перешкоджає виконанню дипломатичним представництвом консульських функцій. Серед консульських функцій, визначених ст. 5 Віденської конвенції про консульські зносини 1963 р., дотичних до сфери захисту прав громадян, вирізняються: захист у дер-

жаві перебування інтересів акредитуваної держави та її громадян (фізичних і юридичних осіб); надання допомоги та сприяння громадянам (фізичним і юридичним особам) акредитуваної держави; охорона в рамках, встановлених законами і правилами держави перебування, інтересів неповнолітніх та інших осіб, що не володіють повною дієздатністю, які є громадянами акредитуваної держави, особливо коли необхідно встановлення над такими особами будь-якої опіки або піклування; з дотриманням практики і порядку, прийнятих у державі перебування, представництво або забезпечення належного представництва громадян акредитуваної держави у судових та інших установах держави перебування з метою отримання, відповідно до законів та правил держави перебування, розпоряджень про попередні заходи, що обмежують права та інтереси цих громадян, якщо у зв'язку з відсутністю або за інших причин, такі громадяни не можуть своєчасно забезпечити захист своїх прав та інтересів.

У цьому контексті привертають увагу положення п. с) ст. 45 Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р., в якому передбачено можливість акредитуваної держави довірити захист своїх інтересів та інтересів своїх громадян третій державі, прийнятній для держави перебування, а також положення ст. 46 зазначеної Конвенції 1961 р., відповідно до якого акредитувана держава може, за попередньої згоди держави перебування і на прохання третьої держави, не представленої в державі перебування, взяти на себе тимчасовий захист інтересів цієї третьої держави та її громадян.

Аналіз змісту Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. та Віденської конвенції про консульські зносини 1963 р., практики реалізації їх положень, насамперед Україною, дозволяє зробити висновок, що захист прав громадян полягає, зокрема у наступному: недопущення будь-якої дискримінації громадян своєї держави за кордоном порівняно з громадянами держави перебування, а також виявлення випадків порушення прав та законних інтересів громадян своєї держави за кордоном та, в разі підтвердження таких фактів, вжиття заходів для відновлення цих прав й інтересів через застосування правових механізмів, передбачених законодавством держави перебування, двосторонніми та багатосторонніми міжнародними договорами, а також нормами міжнародного звичаєвого права; допомога у випадку серйозного нещасного випадку або хвороби, арешту чи затримання, зникнення; втрати або викрадення паспорту, жертвам насильницького злочину; сприяння у випадку природних катаклізмів, великих транспортних катастроф, масових захворювань інфекційними

хворобами, терористичних атак, громадських протестів або політичних заворушень.

Варто зазначити, що перелік консульських функцій, включно у сфері захисту прав громадян, за Віденською конвенцією про консульські зносини 1963 р. не є вичерпним, із її положень випливає, що консульські установи та дипломатичні представництва можуть виконувати інші функції, покладені на них акредитуючою державою, які не забороняються законами і правилами держави перебування або проти виконання яких держава перебування не має заперечень або ж які передбачені міжнародними договорами, діючими між акредитуючою державою і державою перебування. Хоча перелік консульських функцій, встановлений Віденською конвенцією про консульські зносини 1963 р., не є вичерпним і їх каталог може бути розширено, в цілому консульські установи та консульські відділи посольств виконують аналогічні функції із захисту прав та інтересів громадян за кордоном. Різниця може полягати у підходах до вирішення проблемних питань, пов'язаних із захистом громадян, та інструментах реалізації цього захисту. Способи забезпечення захисту громадян за кордоном та межі відповідної допомоги визначаються акредитуючою державою на національному рівні, виходячи із внутрішнього законодавства, практики його застосування, традицій державного управління, зовнішньополітичних пріоритетів та можливостей кожної держави з урахуванням її міжнародно-правових зобов'язань. При цьому важливо уникати заходів, які можна було б розцінювати як спробу втручання у внутрішні справи держави перебування, а також «...переконатися в тому, що громадянам або юридичним особам акредитуючої держави відмовлено в судовій чи іншій формі захисту згідно з чинним законодавством держави перебування, або всі засоби, передбачені цим законодавством для відновлення порушених прав, уже вичерпано, і це не дало бажаних результатів» [1, 83]. Коли йдеться про дипломатичний захист, варто враховувати, що «право на дипломатичний захист є виключним правом держави, тобто тільки акредитуюча держава приймає рішення (на рівні дипломатичного представництва або консульської установи), чи вживати їй певних заходів щодо органів влади держави перебування і, якщо так, то в якому обсязі та в якій формі» [1, 84]. Зрештою, консульський захист має не менш важливе значення.

Проаналізуємо докладніше дії консульської посадової особи, а за існування консульського відділу посольства – члена дипломатичного персоналу, в разі затримання або арешту громадянина за кордоном. Після отримання інформації про обмеження свободи громадянина у будь-якій формі консульська посадо-

ва особа повинна невідкладно з'ясувати обставини справи через компетентні органи держави перебування, а також зв'язатися з затриманим, заарештованим громадянином по телефону й, у разі його бажання, може переписуватись з ним. Консульська посадова особа зобов'язана на прохання заінтересованих осіб і за своєю ініціативою відвідувати громадян, які затримані, заарештовані чи позбавлені волі в іншій формі або відбувають покарання. Консульська посадова особа має відслідковувати умови утримання громадян з огляду на дотримання законодавства держави перебування, прав затриманих, заарештованих, засуджених громадян, не застосування щодо них жорсткого і принижуючого людську гідність поводження або покарання, забезпечення належних умов санітарії та гігієни. За всіх обставин необхідно домагатися особистої зустрічі з громадянином, щоб упевнитися, що його права та інтереси не порушуються. Консульська посадова особа має право вимагати, щоб стосовно громадянина було дотримано у повному обсязі положення законодавства держави перебування і міжнародних договорів, учасниками яких є Україна і держава перебування, а також щоб громадянин України користувався рівними правами з громадянами держави перебування. У випадку обґрунтованих скарг щодо поганого поводження з громадянином, загроз його здоров'ю чи безпеці, наявності фактів дискримінації, консульська посадова особа може розглянути можливість невідкладно звернутися до уповноважених органів держави перебування.

Водночас консульська посадова особа повинна поінформувати громадянина про особливості законодавства держави перебування, надати інформацію щодо матеріального та процесуального законодавства держави перебування, роз'яснити його права та обов'язки, надати список адвокатів і перекладачів. Крім того, необхідно повідомити громадянина, що консульська посадова особа не може надавати юридичні послуги, виконувати обов'язки адвоката, виступати стороною в суді для захисту прав та інтересів громадянина тощо.

У разі отримання згоди затриманого громадянина консульська посадова особа повинна повідомити його родичів про ситуацію, що склалася. Консульська установа не надає фінансових послуг, не може вносити заставу за затриманого громадянина з державного бюджету, позичати йому гроші, сплачувати рахунки. Проте необхідні суми можуть бути переведені родичами громадянина і консульська посадова особа може сприяти у процедурних питаннях.

Консульська посадова особа вправі відвідувати судові засідання, стежити за ходом розгляду справи, від-

відувати громадянина у разі потреби, вживати інших необхідних заходів з метою належного захисту прав громадянина, але не може впливати на перебіг подій і прийняття рішення у справі. Консульська посадова особа не може проводити або втручатися у розслідування справи, але забезпечує інформування громадянина, його родичів, інших зацікавлених сторін про хід розслідування та судового розгляду справи на підставі інформації, отриманої від компетентних органів держави перебування. При цьому варто враховувати, що, як правило, доступ до матеріалів слідства мають лише уповноважені особи, а нерозголошення відомостей про хід провадження у справі забезпечується таємницею слідства. З огляду на викладене, консульська посадова особа має право на отримання інформації за результатами слідства у терміни та у порядку, що передбачені законодавством відповідної держави перебування.

Не менш важливим є покращення поінформованості громадян про діяльність консульської посадової особи, а за існування консульського відділу посольства – члена дипломатичного персоналу, в кризових та надзвичайних ситуаціях, скажімо у випадку природних катаклізмів, терористичних атак, великих транспортних катастроф, масових захворювань інфекційними хворобами, збройних конфліктів, громадських протестів або політичних заворушень [2]. Після отримання інформації про надзвичайну ситуацію консульська посадова особа повинна зв'язатися з компетентними органами держави перебування та з'ясувати, чи є у небезпечній зоні або серед постраждалих (загиблих) громадяни України. Консульська посадова особа вживає заходів оперативного реагування з метою забезпечення надання необхідної допомоги постраждалим громадянам, сприяє поверненню громадян (тіл загиблих) на батьківщину, при цьому детально роз'яснює ризики прийняття рішення залишитися у небезпечному місці, інформує про ситуацію, що склалася, усіх, кого це стосується. Якщо громадянин потрапив у дорожньо-транспортну пригоду, загострилась хвороба тощо консульська посадова особа може надати йому список медичних закладів і проконсультувати щодо отримання необхідної медичної допомоги, а також, за бажанням громадянина, негайно повідомити про це його родичів. Дипломатичне представництво та консульська установа мають надавати оперативну інформацію про події, що відбуваються у державі перебування, та рекомендації у разі

доцільності виїзду з країни через загрозу здоров'ю або безпеці, пов'язану з громадськими заворушеннями, політичною нестабільністю [2] тощо.

З метою підтримання зв'язку та за потреби надання допомоги громадянам, які перебувають за кордоном, пропонується стати на консульський облік у відповідній дипломатичній або консульській установі України, залишивши інформацію про адресу проживання та контактний номер телефону [3, 96]. Крім того, в структурі Департаменту консульської служби України функціонує цілодобовий Відділ оперативного реагування, до якого громадяни можуть звертатися у разі подій надзвичайного характеру за кордоном.

Висновки. З урахуванням нових глобальних загроз і викликів, а також з метою підвищення ефективності захисту громадян за кордоном доцільно змінити підхід до його реалізації з реактивного на проактивний. Варто приділяти більше уваги превентивним заходам – належному інформуванню громадян про державу, яку вони мають намір відвідати, попередженню про небезпечні місця, потенційні загрози та небезпеки, які їх можуть очікувати; консультуванню щодо того, як діяти у кризових та надзвичайних ситуаціях і до кого звертатися у разі небезпеки за кордоном, щоб громадяни мали змогу краще підготуватися до поїздки, врахувати можливі ризики і зробити свідомий інформований вибір. Вказані дії дозволять зменшити небезпеку потрапляння громадян у складне становище за кордоном, а відтак потребу в захисті їх прав та інтересів.

У сучасних умовах важливо активно використовувати новітні технології як для надання доступних, швидких, зрозумілих інформаційних та консультативних послуг громадянам, так і для оптимізації роботи дипломатичних представництв та консульських установ із захисту прав громадян за кордоном. Окреслена діяльність, поза сумнівом, має супроводжуватися удосконаленням нормативно-правової бази у сфері безпеки та захисту приватного життя, інформаційних технологій та доступу до публічної інформації. Нагальною також є необхідність поглиблення міждержавного співробітництва з метою спільного або взаємного захисту громадян, включаючи обмін інформацією і досвідом, що сприятиме забезпеченню ефективного захисту прав громадян за кордоном, й, зрештою, слугуватиме вагомим інструментом підвищення іміджу відповідної держави.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Гуменюк Б.І. Дипломатична служба: правове регулювання / Б.І. Гуменюк. – К. : Либідь, 2007. – 224 с.
2. Грищенко К.І. Головне завдання дипломатів – захищати інтереси українців [Електронний ресурс] / К.І. Грищенко. – Режим доступу: <http://www.radiosvoboda.org/content/article/24430516.html>
3. Задорожня Г. Захист прав громадян України за кордоном: дипломатичний захист та консульська допомога / Г. Задорожня // Український часопис міжнародного права. – 2004. – № 4. – С. 94–98.
4. Селянинов О.П. Дипломатические отношения государств: принципы, формы и методы / О.П. Селянинов. – М. : МГИМО-Университет, 2004. – 312 с.
5. Фалалеева Л.Г., Мараховський В.В. Дипломатичні імунітети: принципи, норми, практика застосування / Л.Г. Фалалеева, В.В. Мараховський // Вісник Академії адвокатури України. – 2009. – число 1(14). – С. 192–202.
6. Шкілевич В.О. Новітні тенденції розвитку в міжнародному праві дипломатичного захисту та практика України // Взаємодія міжнародного права з внутрішнім правом України / за ред. В.Н. Денисова. – К. : Юс-тініан, 2006. – 672 с.
7. Consular and Diplomatic Protection Legal Framework in the EU Member States Directorate [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ittig.cnr.it/Ricerca/ConsularAndDiplomaticProtection.pdf>
8. Diplomacy: The U.S. Department of State at Work [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.state.gov/documents/organization/46839.pdf>
9. Foreign and Commonwealth Office, Consular Directorate [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.fco.gov.uk/en/travel-and-living-abroad>
10. Law on Consular Officers, Their Functions and Powers (Consular Law) of Germany // Federal Law Gazette. – 1974. – № 1. – P. 17–23.
11. Support for British nationals abroad [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.fco.gov.uk/resources/en/pdf/2855621/support-for-british-nationals-abroad.pdf>
12. US Consular Affairs, Consular Protection of U.S. Nationals Abroad [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.state.gov/m/a/dir/regs/fam/07fam/index.htm>

**РОЛЬ ДИПЛОМАТИЧЕСКИХ
ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВ И
КОНСУЛЬСКИХ УЧРЕЖДЕНИЙ
В ЗАЩИТЕ ПРАВ ГРАЖДАН:
НОВЕЙШИЕ ПОДХОДЫ**

Кондык Алексей Павлович

Аннотация: Статья посвящена анализу новых подходов в деятельности дипломатических представительств и консульских учреждений в сфере защиты прав граждан, освещается состояние нормативного закрепления отдельных функций дипломатических представительств в международном праве, характеризуются особенности осуществления дипломатическим представительством консульских функций.

Ключевые слова: дипломатическое представительство, консульское учреждение, консульские функции, защита прав граждан за рубежом, дипломатическая защита, консульская защита, международные договоры, аккредитирующее государство, государство пребывания.

**ROLE OF DIPLOMATIC MISSIONS
AND CONSULAR OFFICES IN
PROTECTION OF CIVIL RIGHTS:
NEW APPROACHES**

Kondyk Oleksiy Pavlovych

Summary: This article analyzes the latest approaches in the diplomatic and consular missions in protecting the rights of citizens, provides an assessment of regulatory consolidation of certain functions of diplomatic missions in international law, is characterized by the peculiarities of the diplomatic mission of consular functions.

Keywords: diplomatic mission, consular post, consular functions, civil protection, diplomatic protection and consular protection of international treaties, the sending State and the receiving State.